

LBRIS

We know
books

SANDRA BROWN

ÎMBRĂȚIȘARE
ÎN AMURG

Sunset Embrace
by Sandra Brown

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Traducere:
Al. Dima

CAPITOLUL 1

„De ce oare ne este dat să murim atît de greu?“ se tînguia tînăra femeie cuprinzîndu-și abdomenul în mîini, în clipa în care un nou val de durere îi străbătu corpul, plecînd din șale și prelungindu-se în jos, de-a lungul pulpelor. Cîdurerea se potoli, rămase nemișcată, gîfîind, ca un animal rănit, încercînd să-și adune puterile pentru a înfrunta următorul val care avea să se producă curînd. Era sigură de asta întrucît nu credea că îi este permis să moară înainte de a naște copilul.

Cu trupul cuprins de frisoane, zăcea sub ploaia rece ale cărei picături păreau că i se înfig în piele ca niște ace. Rochia ei zdrențuită era udă complet, ca și cele cîteva articole de lenjerie îngrămădite într-o boccea strînsă cu un nod grosolan. Zdrențele ude atîrnau grele, țintuind-o de pămîntul mlăștinos, ca o ancoră, tot atît de neîndurător ca și ploaia care nu se mai oprea. Frigul îi pătrunsese pînă în oase, dar pielea ei lucea de sudoare, acum, după atîtea ore de chinuri.

„Cît timp trecuse oare, de cînd o apucaseră durerile facerii?“ Începuseră aseară, imediat după asfințit. În timpul nopții durerea crescuse, cuprinzîndu-i întregul pîntec, de parcă ar fi fost prins între doi pumni furioși. Cerul acoperit de nori o împiedica să-și dea seama cît era ceasul, dar bănuia că trebuie să fie aproape de prînz.

Cînd următorul val de contracții se abătu asupra ei, își concentrează atenția asupra desenului format de ramurile copacului sub care stătea, pe cerul plumburiu. Norii de ploaie se fugăreau pe cer, fără a-i da nici cea mai mică atenție femeii de douăzeci de ani care zăcea singură în acea pădure sălbatică din Tennessee, gata să dea naștere unei ființe pe care nu voia s-o considere un copil, nici măcar o ființă umană.

Culcată pe patul acela de frunze căzute, rămase din toamnă, își răsuci capul într-o parte și lacrimile ei se amestecară cu ploaia. Copilul fusese conceput în rușine și umilință și nu merita să se nască în împrejurări mai fericite ca acestea.

„Doamne Isuse, lasă-mă să mor acum“, se rugă ea cînd o nouă durere îi răscoli abdomenul, rostogolindu-se în interiorul trupului ei, amplificîndu-se și apoi spărgîndu-se întocmai cum tunetul se spărsese între munți.

Aseară încercase să ignore durerea și continuase să meargă, dar cînd lichidul acela țîșnise dintre pulpele ei, fusese obligată să se întindă pe jos. N-ar fi vrut să se oprească. Fiecare zi însemna cîteva mile în plus între ea și cadavrul care trebuie să fi fost descoperit de acum. Sperase că trupul acela se va descompune și nu va fi găsit

niciodată, dar ar fi fost un noroc prea mare să se întîmple astfel și ea nu credea în noroc.

Această durere nemiloasă care se abătuse asupra ei era, fără îndoială, pedeapsa divină pentru bucuria ei de a vedea una din creaturile Lui murind; la aceasta se adăuga și dorința ei de a nu fi părtașă la viața pe care o purtase în pîntec timp de nouă luni. Deși comitea un păcat, se ruga să nu-i fie dat să vadă acea ființă care se străduia din greu să iasă din corpul ei. Se ruga să moară ea întîi.

Următoarea criză fu mai insuportabilă ca toate celelalte, făcînd-o să se ridice în șezut. În seara trecută, cînd pantalonășii ei strînși la genunchi fuseseră pătați de sînge, îi scosese și îi aruncase. Acum îi luă de jos și își șterse fața udă de ploaie și sudoare. Tremura de teamă și de durere, fără să se poată stăpîni. La ultima durere, avusese senzația că ceva s-a rupt. Ridicîndu-și poalele zdrențuite ale rochiei și ceea ce mai rămăsese din juponul de dedesubt, dincolo de genunchi, își coborî cu teamă mîna între picioare și atinse locul dureros.

„Ohhh...“, scînci ea, și începu să plîngă. Era deschisă, desfăcută larg. Cu vîrfurile degetelor simțise capul copilului. Își retrase mîna și o văzu plină de sînge. Ochii ei se deschiseră larg de groază, dar sunetul care se auzi fu un țipăt pătrunzător de agonie, în timp ce corpul ei se forța să elimine ființa ce devenise un corp străin, după ce fusese găzduită timp de nouă luni.

Se ridică în coate, desfăcu larg pulpele și făcu un ultim efort. Își simțea zvîcnetul inimii în urechi și în dosul ochilor strîns închiși; falcile o dureau de atîta încheștare; buzele erau întinse, într-o expresie oribilă. Profită de un

scurt răgaz și inspiră adânc. Durerea reveni din nou. Și apoi iarăși.

Își dirijă ultimele puteri într-un efort final, îndreptându-și întreaga greutate a corpului spre acel loc îngust despărțit în două.

Deodată se simți eliberată.

Căzu pe spate epuizată, inspirând aer cu lăcomie, bucuroasă acum de picăturile reci de ploaie care îi răcoreau fața. În pădure nu se auzea nici un sunet, în afară de zgomotul de foale al plămînilor ei și de ploaia deasă. Nu se auzise nici un fel de țipăt de copil, nu exista nici o mișcare.

Uitînd de rugăciunea ei de mai înainte, se căzni să se ridice puțin și dădu veșmîntul la o parte. Cînd văzu pruncul, dintre buzele ei crăpate izbucniră gemete de durere și jale. Copilul zăcea mort între picioarele ei, fără ca măcar să fi simțit viața. Cordonul care îl hrănise se prefăcuse în streang. Funia de carne era strîns încolăcită în jurul gîtului său. Fața pruncului părea prinsă într-un clește. Intrarea lui în lume fusese un salt sinucigaș. Femeia se întreba dacă nu cumva pruncul voise să moară, știind instinctiv că va fi disprețuit chiar și de mama lui, preferînd moartea degradării.

- Cel puțin, n-a trebuit să suporti viața, micuțule, șopti ea.

Se lăsă pe spate, pe pămîntul moale ca un burete și rămase cu privirile ațintite spre cerul care plîngea. Simțea că are febră, că e cuprinsă de delir, și își dădea seama că ideea ei despre prunci care se sinucid în pîntec era o nebunie. Și, cu toate astea, gîndul că pruncul ei nu voise să

trăiască, întocmai cum nu voise nici ea, că dorise să moară, o făcea să se simtă mai bine.

Ar fi trebuit să se roage pentru iertarea păcatului de a se bucura de moartea lui, dar acum era prea obosită. Cu siguranță, Dumnezeu va înțelege. În fond, El fusese Acela care îi trimisese această durere. Nu merita acum să se odihnească?

Închise ochii pentru a-i apăra de ploaia care se prelingea pe fața ei ca un balsam binefăcător. Nu-și amintea să fi simțit vreodată atîta pace binevenită în suflet.

Acum putea să moară.

- Crezi că e moartă? Întrebă o voce tînră, spartă ca orăcăitul unei broaște.

- Nu știi, șopti o voce ceva mai coaptă. Împunge-o să vedem.

- Nici nu mă gîndesc. Fă-o tu, dacă vrei.

Băiatul înalt, osos, îngenunche lîngă corpul nemișcat. Atent, așa cum fusese învățat de tatăl lui, sprijini pușca de trunchiul copacului. Mîinile lui tresăreau nervos cînd le întinse în direcția femeii.

- Ți-e frică, nu? Îl provocă băiatul mai tînr.

- De ce să-mi fie frică? Șuieră celălalt.

Și pentru a dovedi că nu-i era, își apropie indexul de buza superioară a femeii, fără s-o atingă.

- Respiră, spuse el, ușurat. Nu e moartă.

- Ce crezi... Doamne, Bubba, are sînge sub rochie.

Instinctiv, Bubba făcu un salt înapoi. Fratele lui, Luke, avea dreptate. Un firisor de sînge forma o mică băltoacă sub marginea rochiei, ridicată pînă la genunchi. Femeia

nu purta ciorapi și ghetele ei de piele erau crăpate și scorojite. Șireturile erau înnodate în mai multe locuri.

- Crezi c-a fost împușcată? Poate ar trebui să căutăm...
- Știu, știu, spuse Bubba, impacientat. Tacă-ți fleanca.
- Te spun lu' mama că-njuri dacă...
- Gura! se răsti la el Bubba, ținându-l cu privirea.

Vrei să-i spun și eu că ai urinat în ligheanul bătrînei Watkins, după ce te-a certat că faci prea multă gălăgie?

Luke se liniști imediat și Bubba se întoarse spre fată. Cu o mișcare ușoară, ridică marginea rochiei murdare. În clipa următoare scoase o exclamație de groază, dădu drumul rochiei și sări în picioare. Rochia însă nu căzu la loc, lăsînd să se vadă forma lipsită de viață dintre picioarele ei. Băieții, îngroziți, rămaseră cu ochii la copilul mort. Luke scoase un sunet straniu.

- Îți vine să verși? întrebă Bubba.
- Nu, spuse Luke, înghițind în sec; nu cred, adăugă el mai puțin sigur.
- Du-te și cheam-o pe mama. Și pe tata. Vor trebui s-o ducă pînă la casuță. Vezi să nu te rătăcești.
- N-ai grijă, spuse Luke, ținînd.
- Atunci, dă-i drumul. S-ar putea să moară, dacă nu te grăbești.

Luke își lăsă capul pe un umăr și privi fața palidă a femeii.

- Arată ca un strigoi. Ai de gînd să mai pui mîna pe ea în lipsa mea?

- Întinde-o! zbieră Bubba, aruncîndu-i o privire amenințătoare.

Luke își croi zgomotos drum prin hățîșul pădurii și cînd ajunse destul de departe ca să aibă curaj, îi strigă:

- Să știi c-o să-mi dau seama dacă te-ai uitat unde nu trebuie. Și am să te spun lu' mama.

Bubba Langston luă un con de brad și aruncă după fratele lui, cu doi ani mai tînăr. Conul nu-l ajunse și Luke o luă la fugă. După dispariția lui, Bubba îngenunche lîngă fată. Înainte de a se uita din nou la copil, își supse buza inferioară. Apoi, cu vîrful degetului mare și al arătătorului, ridică din nou marginea rochiei și acoperi copilul.

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare, dar se simțea mai bine acum, că nu mai vedea copilul.

- Doamnă, șopti el ușor, hei, doamnă, mă auzi?

Cu teamă, o scutură de umăr. Femeia gemu; capul ei se întoarse într-o parte, apoi reveni la loc.

Bubba nu mai văzuse niciodată un păr atît de frumos. Chiar și așa, plin de frunze și rămurele, ud de ploaie, era frumos, cîrlionțat și oarecum sălbatic. Nici culoarea lui nu semăna cu ceea ce văzuse pînă atunci. Nu era nici roșu, nici șaten, undeva pe la mijloc.

Scoase bidonul suspendat de gîtul lui cu o curea de piele și îl deschise.

- Ți-e sete?

Făcîndu-și curaj, apăsă gîtul de metal al bidonului pe buzele ei moi și turnă puțin. Imediat limba ei ieși în afară și linse lichidul de pe buze.

Bubba o privea fascinat. Ochii femeii se deschiseră clipind, ațintindu-se vag asupra lui. Fata văzu un băiat cu ochii larg deschiși, de vreo șaptesprezece ani, aplecat deasupra ei, emoționat. Părul din capul lui era atît de deschis

încît părea alb. Era înger? Era în rai? Dacă da, atunci era ca și pe pământ. Același cer, aceiași copaci, aceeași pădure plouată. Și aceeași durere între picioare. Încă nu murise! „Nu, nu, băiatule, pleacă. Vreau să mor“. Î închise din nou ochii și nu-și mai dădu seama de nimic.

Speriat că femeia va muri și simțindu-se complet neajutorat, tînărul se lăsă jos pe pămîntul umed de sub copac. Rămase cu privirea ațintită pe fața ei, pînă cînd auzi zgomotul făcut de părinții lui care-și croiau drum prin vegetația deasă, ce se dezvoltă năvalnic în acest început de vară.

– Ce-i toată povestea asta cu fata, de care bate cîmpii Luke? îl întrebă Zeke Langston pe fiul său mai mare.

– Vedeți? V-am spus eu... spuse Luke, emoționat, arătînd cu degetul. Uitați-o.

– Dați-vă la o parte să văd ce-i cu fata asta, spuse Ma, dîndu-i la o parte pe bărbați și lăsîndu-se pe vine lîngă fată.

Întîi, îi dădu la o parte părul umed de pe față.

– E drăguță, nu? Mă întreb ce, Doamne, iartă-mă, o fi căutînd aici singură.

– E și un copil acolo, Ma.

Ma Langston se uită la Bubba, apoi la soțul ei, făcîndu-i un semn cu capul să-i îndepărteze pe băieți. Cînd îi văzu întorși cu spatele, Ma ridică rochia fetei pînă la brîu. Văzuse destule grozăvii în viața ei, dar asta le întrecea pe toate.

– Doamne, fie-Ți milă, șopti ea. Zeke, dă-mi o mînă de ajutor. Voi, băieți, duceți-vă înapoi la căruță și spuneți-i

lui Anabeth să pregătească un pat. Faceți un foc mare și puneți apă la fiert.

Dezamăgiți că vor pierde cea mai interesantă parte a aventurii, băieții protestară în cor:

– Dar, Ma...

– Hai, valea!

Decît să înfrunte mînia mamei lor, pe care o simțiseră amîndoi gata să izbucnească, o porniră spre caravana care făcuse o haltă pentru a se odihni, fiind duminică.

– Nu se prezintă rău, nu? întrebă Zeke, lăsîndu-se jos lîngă soția lui.

– Nu. Întîi trebuie să îndepărtez rămășițele nașterii. Ar putea muri totuși, din cauza toxinelor.

Se apucară de treabă în tăcere.

– Ce să fac cu astea, Ma? întrebă Zeke.

Pusese deșeurile naturii la un loc cu copilul mort, într-o pînză tare și făcuse o boccea.

– Îngroapă-le. Nu cred că fata va fi în stare să vină la mormînt în zilele următoare. Marchează locul, în cazul în care ar dori să vină să-l vadă.

– Am să pun un bolovan deasupra ca să nu-l răscolească vreun animal, spuse Zeke, solemn, și începu să facă o mică groapă cu lopățica pe care o avea asupra lui.

– Cum e cu fata? întrebă el cînd termină, ștergîndu-și mîinile pe o batistă mare, înflorată.

– Încă sîngerează, dar am pansat-o. Am făcut tot ce puteam, aici. Poți s-o duci în brațe?

– Dacă mă ajuți s-o ridicăm.

Fata își reveni și protestă, mișcîndu-și brațele moale, cînd Zeke o apucă pe sub genunchi și spate și o ridică la

pieptul lui slab. Apoi, însă, brațele căzură moi și fata își pierdu iar cunoștința. Gîtul i se arcui în clipa în care capul îi căzu pe spate.

- Ce zici de părul ei? E nostim, nu? comentă Zeke, dar fără răutate.

- Nu cred c-am mai văzut o astfel de culoare pînă acum, răspunse Ma, absentă, în timp ce lua de jos lucrurile pe care le aduseseră. Grăbește-te. A început iar să plouă.

Simțea o arsură puternică între pulpe; gîtul îi era uscat și dureros. Îi era cald, și o dureau toate. În jurul ei însă totul părea liniștitor. Locul unde se afla era uscat și cald. Ajunsesse oare în rai? O lăsase băiatul acela să moară? De aceea se simțea atît de liniștită și protejată? Dar în rai se spune că nu există durere, pe cîtă vreme ea o simțea.

Își deschise ochii. Deasupra ei se boltea un acoperiș de pînă albă. Lîngă ea, pe o lădiță, ardea o lampă cu fitilul coborît. Își întinse picioarele atît cît îi permitea durerea dintre ele și exploră patul. Picioarele ei erau goale, dar cineva o îmbrăcase cu o cămașă de noapte. Își pipăi trupul cu mîinile și se întrebă de ce avea acea senzație ciudată. Apoi își dădu seama că era din cauza abdomenului care era dezumflat.

Atunci îi reveniră toate amintirile, ca un val îngrozitor. Frica, durerea, oroarea cînd văzuse copilul mort, învinețit și rece, zăcînd între picioarele ei, făcură să i se umple ochii de lacrimi.

- Haide, haide, nu mai plînge. Ai plîns ore în șir în timp ce dormeai.

Degetele care ștergeau lacrimile de pe fața ei erau mari și roșii, dar îi făceau bine. La fel și vocea, blîndă și mîngietoare, care-i vorbea.

- Ia, soarbe puțin din supa asta. Am făcut-o dintr-un iepure vînat de băieți azi-dimineață, înainte de a te găsi.

Femeia apropie o lingură de gura ei. Fata sorbi lichidul gros și îl găsi gustos. Îi era foame.

- Unde sînt? întrebă ea printre înghițituri.

- În chervanul nostru. Eu sînt Ma Langston. Cei care te-au găsit sînt băieții mei. Mai ții minte ceva? I-ai speriat de moarte, spuse ea, chicotind. Luke le-a povestit tuturor celor din convoi. Ți-am spus că te aflii într-un convoi de chervane în drum spre Texas?

Toate astea erau prea noi și prea multe pentru a le putea cuprinde cu mintea dintr-odată, așa că fata se concentra asupra supei care-i umplea stomacul, caldă, sporind senzația de bine și de siguranță. De săptămîni întregi tot alergase, plină de teamă că e urmărită, așa că, în afară de cîteva zile, nu se adăpostise nicăieri, ci dormise sub cerul liber, mîncînd ceea ce putea găsi prin pădure.

Fața osoasă, aplecată deasupra ei, era serioasă și binevoitoare. Puțini ar fi înfruntat-o, dar și mai puțini ar fi văzut răutate pe ea. Părul rar, șaten încăruntit, era pieptănat pe spate într-un coc pe ceafă. Era o femeie corpolentă, cu un piept voluminos care-i atîrna pînă la brîu. Purta o rochie de bumbac cu imprimeu, decolorată, dar curată. Pielea îi era plină de încrețituri fine, dar obrajii îi erau trandafirii ca ai unei fete, ca și cum un zeu binevoitor își privise opera, apreciasse că e prea grosolană

și o dăruise cu obrazii aceia roz pentru a mai îndulci aparențele.

- Te-ai săturat?

Fata dădu din cap. Ma puse la o parte castronul cu supă.

- Cum te cheamă? Întrebă ea, cu o voce mereu mai caldă, ca și cum s-ar fi temut să n-o deranjeze.

- Lydia.

Spîrncenele lui Ma se ridicară întrebător.

- E foarte drăguț, așa în sine, dar nu mai ai și alt nume? Cine sînt părinții tăi?

Lydia întoarse capul într-o parte. Își aminti fața mamei ei, așa cum o știuse din fragedă copilărie: frumoasă și tînără, nu fața palidă și golită de expresie a femeii care moare de disperare.

- Doar atît, Lydia, spuse ea, încet. N-am pe nimeni.

Ma rămase pe gînduri. Luă mîna fetei și o scutură ușor. Cînd ochii căprui-deschis se întoarseră din nou spre ea, spuse blînd:

- Ai născut un copil, Lydia. Unde e tatăl?

- Mort.

- Vai, ce rău îmi pare.

- Mie nu. Mă bucur c-a murit.

Ma rămase perplexă, dar era prea politicoasă și prea îngrijorată de starea sănătății fetei, pentru a insista.

- Cum de te aflai singură în pădure? Unde te duceai?

Lydia scutură cu indiferență din umerii ei înguști:

- Nicăieri. Oriunde. Voiam să mor.

- Doamne sfinte! Eu n-am să te las să mori. Ești prea drăguță pentru asta.

Ma trase mai bine pătura peste trupul slăbit, pentru a-și ascunde emoția bruscă pe care i-o provocase fata aceasta ciudată.

Îi stîrnea mila. Pe fața ei palidă, chinuită, în lumina lămpii, se citea o întreagă tragedie.

- Noi, Pa și cu mine, am îngropat băiatul în pădure. Ochii Lydiei se închiseră. Un băiat. Nici nu observase că era băiat din acea privire singulară pe care i-o aruncase.

- Dacă vrei, putem rămîne în urma convoiului cîteva zile ca să poți merge la mormîntul lui, cînd ai să poți.

Furioasă, Lydia scutură din cap.

- Nu vreau să-l văd, spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Ma o bătu ușor pe mînă.

- Îmi dau seama cît suferi. Am avut șapte copii, dar am îngropat doi. E cel mai cumplit lucru pentru o femeie.

„Nu este“, se gîndi Lydia. „Există lucruri mult mai rele pentru o femeie“.

- Acum te las să dormi. Cred c-ai răcit, cît ai zăcut acolo în pădure. Am să rămîn lîngă tine.

Lydia privi fața plină de compasiune. Nu putu încă să zîmbească, dar ochii ei exprimau recunoștință.

- Mulțumesc.

- Ai destul timp să-mi mulțumești, după ce te pui pe picioare.

- Nu pot rămîne cu dumneavoastră. Trebuie... să plec.

- N-ai să poți pleca nicăieri, deocamdată. Poți rămîne cu noi cît dorești. Chiar și pînă în Texas.

Lydia vru să se opună. Nu era pregătită să trăiască printre oameni decenti ca aceștia. Dacă ar ști ce-î cu ea, dacă ar afla...

Închise ochii, cuprinsă de somn.

Mîinile lui o atingeau iar, peste tot. Deschise gura să tipe, dar palma lui aspră și sărată i-o închise. Cealaltă mîină se înfipse în gulerul bluzei și i-o sfîșie. Sîinii fură storși de mîna lui barbară, lipicioasă, care își extrăgea plăcerea din durere. Fata își înfipse dinții în carnea care îi astupa gura și fu răsplătită cu o palmă care o făcu să-i țiue urechile și să-i zvîcnească falca.

„Potolește-te că dacă nu, am să-i spun totul maică-ti. Nu cred că vrei să știe ce facem noi amîndoi, nu? Ar scoate-o complet din minți. Cred c-ar muri dac-ar ști că trăiesc cu tine, nu-ți dai seama?”

Nu. Lydia nu voia ca mama ei să afle. Dar cum putea să-l suporte iar? Se afla deja cu șoldurile între pulpele ei, forțîndu-le să se desfacă. Degetele lui bîjbîiau, brutal și dureros, căutătoare. Și din nou, lucrul acela oribil se înfipse în trupul ei. Cînd degetele ei îi zgîriară fața, bărbatul rîse și încercă s-o sărute.

„Să știi că pot să fiu și eu brutal, dacă asta vrei”, mîrîi el.

„Nu, nu, suspină ea, luptîndu-se cu el. Scoate-o. Nu, nu...”

– Lydia, ce ai? Trezește-te. E doar un vis urît.

Vocea mîngîietoare ajunsese în iadul în care fusese azvîrlită de coșmar și o scoase afară, readucînd-o în realitatea calmă a chervanului familiei Langston.

Nu faptul că fusese violată de Clancey o chinuia, ci durerea produsă de nașterea copilului rămas de la el. Oh, Doamne, cum să mai poată trăi de acum încolo, cu

amintirea acestui viol? Făcuse un copil cu sămînța lui netrebnică și nu mai putea trăi în lumea asta.

Ma Langston nu era de acord. Cînd fata apucă strîns mîneca rochiei uzate a lui Ma, de teama coșmarului, femeia mai vîrstnică îi strînse capul la pieptul ei voluminos, murmurînd cuvinte mîngîietoare.

– A fost doar un vis. Ai puțină febră și din cauza asta ai coșmaruri, dar nu te teme, nimeni n-o să-ți facă nici un rău.

Lydia se simți mai bine. Clancey era mort. Îl văzuse zăcînd fără suflare, cu sînge curgîndu-i din cap pe fața lui urîtă. De-acum n-o mai putea atinge.

Recunoscătoare, își sprijini capul de pieptul lui Ma. Cînd fu aproape adormită, Ma o lăsă din nou jos, pe perna umflată care i se părea Lydiei ca o pilotă. În ultimele luni, dormise doar pe paturi făcute din ace de pin și fîn. În unele nopți nu avusese nici măcar atît, mulțumindu-se să doarmă cu capul rezemat de un copac.

O uitare dulce, neagră o atrase din nou în adîncuri, în timp ce Ma continua să-i țină mîna în mîna ei.

Lydia se trezi în dimineata următoare în legănatul chervanului, care străbătea preeria. Cratițele zdrăgăneau la fiecare învîrtire ritmică a roților. Clopoței, atîrnați de hamurile de piele, răsunau veseli. Ma strunea caii strigînd, punctînd fiecare nouă direcție cu o plesnitură de bici. Aproape cu același ton, întreținea un dialog vioi cu unul din copiii ei. Vorbele ei erau cînd sfătoase, cînd muștrătoare.